

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברכלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליין מסי' 803
שבת חול-המועד פסח תשפ"ג

הדלקת נרות			
רמת	צאת השבת	כניסת שבת	ירושלים
20:19	19:39	18:27	ירושלים
20:17	19:42	18:43	תל-אביב
20:19	19:42	18:37	חיפה
20:19	19:41	18:44	באר שבע

נערך והורד לרפ"ס לפי התנ"ך

דבר ראש הישיבה

החמץ של המוח

אל תחמץ את המוח בחקירות ושאלות • מהם רק נופלים ונשברים • תלך בתמימות ותצליח • תעשה בזריזות בלי שאלות • וגם: אמיתות של ילדים עד גיל שבע

המלך קורא לו – הוא מיד בא והלך עם אמונה פשוטה. זו היתה תחילת העלייה של התם, "קוראים לי – אני הולך, לא שואל ולא חוקר". האישה אומרת לו: "תשאל שאלות, מה, מי, וכי", והתם משיב לה שהוא לא שואל שאלות ולא נופל לחקירות, אלא ממלא בזריזות את הפקודה והמצווה שהזדמנה לפניו, ואז זכה שהמלך מינה אותו לשר על כל שריו. והחכם היה בדיוק ההפך.

זה הרמז במצה שמרמזת לתמימות, לאמונה, ומי שהולך עם המוחין של המצה אינו שואל קושיות והולך בתמימות ופשיטות.

וכך אנו רואים ביציאת מצרים, שהיו צריכים מיד לברוח לא להתעכב אפילו רגע אחד, כי מה זה מצרים? זה גלות הדעת, וברגע שנכנסים לתוך חקירות שהם גלות הדעת, על ידי כך נופלים. לכן היו צריכים לצאת מיד בלי להשתהות ובלי חקירות, וכך ניצולו מגלות הדעת.

רבי נתן כותב שבכל ענייני קדושה אסור לאדם להתעכב אפילו רגע אחד, אלא יעשה הכל בזריזות ומיד, וזו בחינת מצה, שרץ לדבר מצוה ועל ידי כך המצה לא תספיק להחמיץ. ברגע שמתחילים לשאול שאלות זה בחינת חמץ, כמו החכם שהתעכב והתחיל לחקור כך או כך, כל מיני שאלות וחקירות, ועל ידי כך נהיה בחינת חמץ ונפל לאפיקורוסות.

איפה יותר מים?

שמעתי על ניסוי שעשו פעם, בו לקחו שני כוסות מים שוות בדיוק וכוס אחת שפכו לתוך קערה גדולה, ובעצם המים היו בשניהם באותו גובה. ושאלו ילדים עד גיל שבע היכן יש יותר מים, ואמרו בפשיטות ותמימות ששניהם שווים, ושאלו ילדים לאחר גיל שבע והם טענו שבקערה יש יותר מים. רואים שעד גיל שבע יש עוד תמימות טהורה, בלי חכמות, ולכן דייקו לומר את האמת, ומגיל שבע והלאה האדם כבר התחיל עם חכמות ומאבד את התמימות שלו ועושה כבר פלפולים ומסיק דברים לא נכונים וטועה [ואפשר לומר שלכן רבינו ביקש שיביאו אליו את הילדים עד גיל שבע, שאז הם הביאו התמימות שלהם].

וכהשלמה לכל זה עלינו לזכור את דברי ה"מסילת ישרים", שהעיקר הוא העבודות הפשוטות והתמימות כמו להתבודד וללמוד הרבה תורה, כי העבודות התמימות הם גבוהות מאד במעלתן, שזה סוד המצה שהיא התמימות והפשיטות, וההתרחקות מהחמץ שהוא הפלפולים המיותרים.

ב חג השבועות מביאים את "שתי הלחם" דווקא מחמץ. מוכח שיש חמץ מצד הקדושה, שהוא חמץ טוב, ולא כמו החמץ בפסח שאנחנו צריכים להתרחק ממנו.

מה הוא החמץ הטוב? מסביר רבי נתן זיע"א בליקוטי הלכות, שמי שמעיין בעמקות גדולה בתורה, זה נקרא חמץ מצד הקדושה, כי על ידי שמרבה לעיין בתורה מחמיץ את המוח, זה נקרא להחמיץ את המוח בקדושה, אבל חמץ שהוא מצד הסטרא אחרא הכוונה שמחמיץ מוחו במחשבות זרות ותאוות, וכן בחקירות ושאלות שלא בענייני לימוד תורה, כי בתורה צריך לעיין היטב עד שידע את רצון השם, אבל בענייני העולם אסור להתחכם והתפלסף כי אז המוח מתחמץ מצד הטומאה. זהו הרמז בפסח שאנו כל כך מתרחקים מחמץ כי אסור להכניס קושיות ושאלות למוח.

ההבדל המכריע

כדוגמה להחמצה שלילית נביא את מה שסיפר רבינו הק' בסיפורי מעשיות (מעשה מחכם ותם), שהמלך ראה במרשם האוכלוסין שתי אנשים – אחד כינויו "הכס" וכינויו של השני "תם".

המלך מאוד רצה לראות את האנשים המעניינים האלו ושלה שני שליחים לקרוא לשניהם. כשהתם

קיבל את המכתב שאל את השליח מה כתוב שם, ואמר לו השליח: "כתוב שהמלך רוצה שתבוא אלי". התם התמלא שמחה ותכיף רגל ואמר לאשתו: "אשתי, המלך שלח בשבילי!". אשתו שאלה אותו: "על מה ולמה?" אך לא היה לו פנאי לענות לה כי מיד הזדרז בשמחה ונסע עם השליח בזריזות.

מאידך, כשבא האגרת מהמלך אל החכם, השיב השליח שהביאה שיש לדבר ולהתיישב בעניין ו"לישון על זה לילה" כלשון העם, ולאחר מכן התחיל להתחכם בחכמתו ובפילוסופיה שלו, איך ייתכן שהמלך הגדול שולח לקרוא לו, ועוד הרבה קושיות, עד שהגיע למסקנה שאין מלך בעולם כלל.

בזריזות בלי חקירות

אמר רבי לוי יצחק בנדד, שהחקירות האלו שהחכם חקר זהו החמץ, ולכן באמת מרוב חכמתו וחקירותיו כפר במלך ונכשל באפיקורוסות, כי על ידי ריבוי חקירות נופלים למטה, ועל ידי שמשתהים ולא עושים מיד את מה שצריך – מפסידים.

אבל התם בסיפור הלך עם אמונה, לא שואל שאלות,

מוקד הזמנות:
1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א אצלכם בבית

אין מסגרת גמישה ואלסטית...

כבוד למלך, שאני צריך לו לעשות בו את הדין. אף שהנך כאוב, כעוס וכו', נהוג בו כבוד, כי זה האופן, וכך אני רוצה להודיע את כבודי בעולם, ובמסגרת זו צריך לנהוג כבוד למלכות, אף שכבר ממש אי אפשר ותמכה יכולת ההבלגה, כי רק כך יתגלה ויתפרסם שמי בעולם.

להנחיל את היכולת

ההתמודדות עם המסגרת פוגשת אותנו בכל מקום (חנות, בנק, שדה תעופה), וגם כהורים מול ילדים שחוזרים מהמסגרת (גן, חידור, וכו'), וכידידים עם חברים שמספרים על התמודדות מול פרוצדורה מסוימת (רכישת דירה, עמידה בתור וכדו'). בכל מקום עלי אדמות קיימים חוקים, וכללים, תקנות, הוראות, הנחיות, נהלים וכו'. בדרך זו נבנית חברה, רק בדרך זו ניתן לעשות משהו, ואם לא חלילה – איש כל הישר בעיניו יעשה.

כמובן שנשתדל ככל האפשר לתת לילדינו את המסגרת הכי תואמת לגילו ולרמתו, אבל עדיין: כל מסגרת היא עם קצוות וגבולות, ואדם שאינו יכול להתאים עצמו לנורמות, לכללים או לסדורים, לא יסתדר בחיים. לכל מקום בו יגיע והדבר לא יסתדר כפי שירצה – יתהפך העולם. בכך ייגרם סבל לסביבתו, ומעבר לכך – לעצמו.

זכות גדולה, ומתנה נפלאה שנתן לילדינו היא היכולת להתאים את עצמם לכל מקום, לסגל לעצמם כללים חברתיים, קצת להתגמש, לוותר, להמתין, לדחות סיפוקים (רווחים נוספים ומוספים), ולהבין את הסביבה.

מסגרת משביחה ומפארת

זווית נוספת ניתן להאיר בנושא: תמונה שמצוירת ע"י אמן רב רושם, בעל שם עולמי ככל שיהיה, תקבל את עוצמתה כאשר תמוסגר, אפילו במסגרת פשוטה. וככל שיתאימו את המסגרת, היא תעצים את יופי התמונה.

המסגרת הינה בעצם כלי, עמה ניתן לבטא יכולות ולפתח אותם, לגלות כוחות חדשים, למצות כישרונות, וללא כלי זה אפשר סתם להתבזבז ללא תכלית, כמה פעמים אמרנו לעצמנו שנעשה דבר מסוים, וזה נדחה ונדחה, עד ש...קבענו לעצמנו מסגרת של זמן, או שהגיע התאריך האחרון, ואז פתאום הדבר קרה, בזמן קצר ללא הפרעות קשיים.

מתנה זו עניק לילדינו, ובגישה זו של: א] היכולת להבין וליישם כללים, ב] להבין שהיא כלי ליישום וביטוי, ויכולו להבין ולהכיל קשיים מול מסגרת.

התייחסות המזלזלת של אותו אדם אליו כבר מההתחלה לא הריחה לו. הוא נקלע בשעת לילה מאוחרת לעיר, צוער שמה. בשעה זו, חשב, כל המלונות סגורים. בצר לו פנה לעובר אורח מזדמן: "היש לך מקום ללון?" שאל. הלה עפעף לו בעיניו, "טוב, בוא אחר".

כשנכנס לביתו פינונו לחדר בה עמדה מיטת נוער קטנה. "איך אישן במיטה זו?" הקשה. "המתן נא כמה רגעים" המהם המארח באדיבות קלילה וחזר לאחר רגעים, מצויד במסור חרשים ענק. "שכב" פקד עליו. הוא השתרע בחוסר נוחות, רגליו השתרבו בשולי המיטה, המארח האדיב נגש והחל... מנסר קלות ברגליו! הלה קפץ בצעקה: "וכי מה אתה חושב שאתה עושה?" ציווח, נשטף בגלים של תדהמה מצמררת. "אני מתאים אותך למיטה", ענה המארח באדיבות מצקצקת, "אתה לא בגודל המתאים".

כן, תיאור זה ידוע על מידת הכנסת האורחים של סדום, ואחד מגדולי ישראל הגדיר כך את טיבה של ה"מסגרת", שמצד אחד קטנה על הגאונים שבחבורה, ומצד שני גדולה על הפשוטים שבה.

נו, אז מה באמת? אם זה כמו מיטת סדום, האם נסגור את התתיים, את הישיבות, הסמינרים? ובעיקר למעשה, מה עושים מול טענה של ילד, כגון: כבר הבנתי / לא הבנתי את החומר, השיעור כל כך ארוך, בחידור השני לא דורשים את זה, למה דווקא ככה אנחנו עושים בבית, אצל החבר זה אחרת...

כדי לתת זווית נכונה נפתח צוהר לעניינא דיומא.

לנהוג כבוד במסגרת

את נהרות הגידופים ושפעת החרופים ששמע משה מפי פרעה, לא יכיל כל רעיון. "מי ה' אשר אשמע בקולו, והאם בחור או זקן הוא? כמה עירות כשב? בן כמה שנים הוא? עפר לפיהו.

בתוספת לכל השעבוד וההרג שביצע ביהודים, מה נראה לנו שזה עשה למשה? אומר המדרש (מד' משלי כ"ז), כיון שראה משה שהוא מנאץ בדברים, חזר לפני הגבורה ואמר לפניו: רבון העולמים לא כך אמרתי לפניך "שלח נא ביד תשלח"? שהוא מנאץ בדברים, ואומר לי לא ידעתי את ה' וכו'.

משה הגיע לקצה יכולת הסבל אל מול פרעה, צרות וייסורים, גידופים וניאצוים, אינו יכול להישאר שליו למול דברים כאלו. אומר המדרש (מדרש תנחומא וארא ב): אַמְרָ לְהֵם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: הָיָה נוֹהֵגִין בּוֹ כְּבוֹד וְחֻלְקוֹן

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידיים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

בית הדין פועל במסגרת חוק הברורות (תשנ"ח) ליישוב סכסוכים כספיים על פי דין תורה שממרתו לספק צדק מהיר ונגיש. בית הדין חותר לפשר בין הצדדים ברוח טובה לשביעות רצון בעלי הדין. כמו כן עוסק בית הדין בתביעות נזיקין, נזקי שכנים, סדרות עיסוקית, גישור בין אדם לחברו, הסכמי גירושין, היתרי עסקה, עריכת צוואה עפ"י ההלכה והחוק (בתשלום סמלי).

בית הדין למונחת "נחלי המשפט"

בית דין אצד"י לדיני אמונת נותן מענה מקצועי ויעיל ע"י דינים מומחים ומטסים ברוש האב"ד הגאון הרב שלמה סיסיה שליט"א הגאון הרב שמואל שטרן שליט"א (מ"ד ודין ראש ישיבת נחלי נצח)

קרוב או רחוק

אתה קולט את העוצמות? הקב"ה רוצה שכל הפרנסה והאוכל של כל יום יהיו בלולים עם ההשפעה של היום הזה, היום בו יצאנו מדוכדכים קמעא מהחג הראשון של פסח כשכל האורות אבדו מאיתנו, ואנחנו מתחילים לטפס פסיעה פסיעה בסולם הארוך של ספירת העומר.

התורה רוצה שכל יום לפני ארוחת הבוקר תשאל את עצמך: זה "חדש" ה"המוציא" הזה? או שכבר עבר על זה ט"ז בניסן? רק אם עבר היום המיוחד הזה, שבו קלטנו ששום דבר לא רכושנו הפרטי ואת כלום לא ירשנו מסבתא שלנו, מותר לנו ליטול ידים ולאכול.

ביום הזה קלטנו שגם הלחם לא ממש בכיס שלנו. הפרנסה מגיעה ממקום גבוה מאוד. הגמרא אומרת (מ"ק כח, א) שבנים, חיים ופרנסה לא תלויים בזכויות אלא ב"מזל", והסביר האר"י הקדוש ש"מזל" הוא כינוי לעולם גבוה ונשגב מאוד המכונה "מזל העליון", משם מגיעה פרנסתו של יהודי.

אבל יש כאלה שהתרגלו לזה. הם בטוחים שהפרנסה כבר התרגלה לשכון בכיסם, כך שהם מתייחסים לזה כמובן מאליו ורק נזכרים להתלונן כשמשוהו מתחיל לחרוק...

הלו הלו, אסור לך לאכול אם אתה לא זוכר את הנדנדה שלמדת בט"ז ניסן! כשאתה מרגיש קרוב – אתה רחוק, ורק כשאתה מרגיש רחוק – אתה קרוב. אם אתה חושב שהפרנסה מגיעה אליך בטבעיות לתוך הכיס אתה בצרות צרורות, סימן שאתה רחוק ממקורה מאוד!

אבל אם אתה יודע שהפרנסה באמת רחוקה ממך, ואתה מבין שגם מה שקיבלת עד היום היה בניסים גדולים ופלא אמיתי – איך הפרנסה שלך הגיעה מהעולמות העליונים עד לכאן, – אז אתה מבין שאין לך כלום מה לדאוג עבורה, כי ממילא לא תצליח להגיע כל כך רחוק, ומאחר ורק השם יכול לתת לך את זה בעצמו ובכוחו הגדול – ודאי שכלפיו אין שום הבדל בין שקל למליון...

(ליקוטי הלכות הל' שילוח הקן הלכה ה)

תה רוצה לדעת אם אתה קרוב להשם או רחוק ממנו?

וואי. זו שאלת המליון.

אז הנה, יש לך תשובה ישר מרבינו: אם אתה מרגיש שכבר התקרבת להשם ואתה מכיר אותו קצת – תדע שאתה רחוק במיוחד. רק אם אתה בטוח בעצמך שאתה רחוק מהשם מאוד ולא מכיר אותו בכלל – אז סימן שאתה קרוב, כך מסביר רבינו הק' בכמה מילים בתורה ס"ג.

למה נזכרתי בזה היום?

כי לפני יום-יומיים היינו בלילה הסדר, הרגשנו התקרבות נפלאה להשם, ופתאום אנחנו חוזרים לעבודה הסיזיפית, שלב אחר שלב עד קבלת התורה. שלא לדבר על יוצאי מצרים עצמם, שבימים אלו מתחילים לשמוע זמירות ממש לא נעימות מכיוון פרעה והאיקטורין שלו, מתחיל להתחלף להם מצב הרוח משירה אדירה של "בצאת ישראל ממצרים" לזמזום עצבני של "אנא ה' הושיעה נא".

זה לא סתם. זה כדי שלא תתרחק מהשם, שלא תרגיש שאתה כבר מסתדר בלעדיך, שלא תרגיש שבעצם אתה ממש בדרגה גבוהה וברור שלא תמוט לעולם.

כשאתה מבין כמה אתה באמת רחוק-רחוק מהישועה ומהברכה, כמה שאתה עדיין בכלל לא קרוב להשם, הו, הנה, עכשיו אתה באמת מתחיל להיות קרוב להשם. אבל אל תשכח, אל תחשוב לרגע שאתה באמת קרוב! תמיד תזכור שבאמת הרחוק שלך הוא אינסופי, רק השם ברחמיו החליט להשפיע לך מטובו בחינם.

• • •

אם שמת לב, ביום שישי השבוע (ט"ז בניסן) חל יום מיוחד מאוד: רק מאותו יום מותר לאכול מהתבואה החדשה.

לצעירי הצאן

תפסיק כבר עם החקירות!

המלך מאוד רצה לראות את האנשים המעניינים האלו ושלח שני שליחים לקרוא לשניהם. כשהם קבל את המכתב התמלא שמחה וחקך נסע עם השליחי בזריזות. אך כשהחכם קבל את האגרת, התחיל להתחכם בחכמתו ובכפילותו שלו עד שהגיע למסקנה שאין מלך בעולם כלל...

מתוך מאמר ראש הישיבה

שחקנים כפולים

סיפור לשבת חול-המועד פסח

שחקנים יהודים הרחוקים ממורשתם שיבזו ויחללו את החג הקדוש לעיני קהל עם ועדה.

את הכאב הם נצרו בליבם והמשיכו בחשאי לערוך את המצות ולאפותם בתנור המיוחד שהכשירו לשם כך, כשמילות ההלל על לשונם: למה יאמרו הגויים איה נא אלקיהם, ואלקינו בשמים כל אשר חפץ עשה!...

• • •

שבת חול-המועד פסח פרסה את כנפיה. היהודים הוציאו מהמצות הבודדות שנשארו להם ושמו על השולחן "לחם משנה" כשהם מתפללים שעין זרה לא תראה אותם.

באמצע הסעודה נשמעו דפיקות על דלת ביתו של רבי לוי יצחק בנדר. הם היו מורגלים היטב בכך. חיש מהרה הסתירו את כל הסמנים המפללים וניגשו לפתוח את הדלת.

אוצר של ממש. אפיית מצות בחוסייה בימינו

בפתח עמדו שני אנשים וביקשו להיכנס. "מה רצונכם?" שאל רל"י בחשד.

"איננו מתגוררים כאן, באנו לעיר כדי להציג בתיאטרון אך אין לנו מצות לחג, אנחנו רוצים שתמכור לנו כמה מצות."

ליבו של רל"י פעם בחזקה. "אין לי מושג על מה אתם מדברים" אמר, והחל לסגור את הדלת.

אחד האנשים תחב את רגלו ולא הניח לדלת להיסגר. "אתה מוכרח להאמין לנו, לא היינו מנסים אפילו אבל אנחנו חייבים מצות, מעולם לא נכשלנו בחמץ בפסח!"

לאחר שהמשיכו להתחנן בפניו הרפה רל"י את אחיזתו בדלת ופתחה. ניכרים דברי אמת. הוא ניגש למסתור, שלף עשר מצות יקרות והעניק להם ביד רועדת בעודו מתפלל שאינו עושה כעת את טעות חייו.

• • •

במוצאי שבת הגיעו השניים עם סכום מכובד והעניקו לרבי לוי יצחק כתשלום, וכשדמעות בעיניהם שח: "בגלוי אנחנו משחקים בתיאטרון ושחקים על החג, אבל בסתר אנחנו שומרים על מצותינו!"

לפני יציאתם ביקשו מרבי לוי יצחק עוד עשר מצות לסוף ימות החג שגם עליהם ישלמו בעין יפה, ורבי לוי יצחק נפרד מהם בהתפעמות בעודו נוכח לדעת עד כמה אי אפשר לדעת את מהותו האמתית של יהודי, גם כשהוא נראה מרוחק ונידח לגמרי.

(מקור: שייש"ק ח"ד את שלד, ועוד)

ומן! עיר הגעגועים!

ענקי רוח שכנו בתוכה, עובדים את השם במסירות נפש יומם ולילה, כשעל הכל מרחפת רוחו של ציון רבינו הקדוש. הם עוסקים כל העת בעבודת השם צרופה, בקימת חצות, בלימוד רציף בעומק העיון הרצוף באהבה לנותן התורה, בתפילה מעוררת ולוהטת אחר טבילת מקווה קרה כקרח, בהתבודדות נעלה ובכיסופים אינסופיים.

אך הצד שכנגד לא שותק. העיר הקדושה ניצבת כחרב בעיני השטן שלא סובל את ההצלחה האדירה של הקדושה בעיר, והשלטון הקומוניסטי הולך ומעמיק בה את שליטתו.

השלטון החדש פעל בכל כוחו לסגור את המקוואות ואת תלמודי התורה, לנתק את הדור הצעיר ממורשתו, להעניש בחומרה כל מקיים מצוות יהדות ולהשמיד כל זכר ליישקייט באומן.

מתי מספר נשארו נאמנים להשם ולתורתו, ובמסירות נפש הבעירו בכוחם הדל את הגחלת, ביניהם זרח אורו של רבי לוי יצחק בנדר שאף הפעיל בביתו ת"ת מחתרתי לילדים שלמדו בו קרוב לעשרים ילדים שמסרו את נפשם לעבודת השם.

• • •

מוצאי חג הפורים פגש את חסידי בסלב שתויים ומרוממים, אך מזכיר להם שחג הפסח מתקרב ובא והשלטון הקומוניסטי אוסר באיסור חמור לאפות מצות לפסח. זו פעילות קונטרה-רבלוציונרית, אנטי מהפכנית, שבגללה אלפי יהודית גוועו במוות איטי בערבות סיביר הקפואות.

אבל בברסלב לא מוותרים. המצרך "י"אוש" לא קיים בבית המרקחת הברסלבי. דיבר רבי לוי יצחק בנדר עם אחים-לדעה וניסו יחד לדלות מידע מכל תושב אפשרי – היכן יש לקנות חטים בשוק השחור. לאחר מאמצים מרובים הצליחו להשיג את הגרעינים הצהבהבים, והחסידים המסורים ישבו במשך לילות שלמים לברור את החטים ולבדוק שאין בהן חיטה נפוחה או בקועה, מה שמראה על היחמצות אפשרית.

בסופו של תהליך הצטברה אצלם כמעט שלשה שקים של חטים כשרות לפסח. אוצר של ממש.

בדרך לא דרך הצליחו לשחד בעל מטחנה באזור שהסתווור מכמות החטות שנופחה מול עיניו והסכים להסתכן ולטחון עבורם את החטים.

כאן לא הסתיימו התלאות. בעל מטחנת הקמח כמעט והתפוצץ לשמע הדרישות המוזרות שהעלו קבוצת החסידים בכל רגע נתון, אך לבסוף הצליחה הקבוצה לצאת ממשכן המטחנה בניסים גלויים כשבידיהם למעלה משני שקים של קמח חטים טהור ומצתי שנעשה במסירות נפש אדירה ותוך סיכון עצום.

על תלאות האפייה לא נרחיב, הקורא הנוון יוכל לשערן בעצמו, אין לנו זמן להתעסק בתיאורן כי בשורה לא נעימה נחתה על העיר: בימי הפסח הקדושים, כשרבבות רבבות יהודים בכל רחבי העולם יסבו לשולחנות ערוכים במצות, מרור ומאכלי פסח, דאגה המחלקה היהודית בק.ג.ב. – היבסקציה – להצגה היתולית מיוחדת מענייני דימוא: פסח יהודי.

ליבם של יהודי אומן דאב. רובם עוד זכר את מראה העיר בשנים כתיקון, וכיום – השם ישמרנו, מביאים

חרי ליל הסדר פתח רבי שלום מקאמינקא וסיפיר:

באחד הכפרים התגורר כפרי עשיר שלקח לבתו חתן תלמיד חכם ולמדן.

בליל-הסדר הראשון הסבו כל המשפחה סביב השולחן הערוך, ובהגיע הזמן נטל החותן את ידיו, לקח את המצה בידי, בירך "המוציא לחם מן הארץ" ואכל לתיאבון.

החתן הרגיש שלא בנוח, אך אין ברירה; בהגיע תורו הוא בירך "המוציא", והוסיף לברך "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו על אכילת מצה".

השווער בלע את העלבון אך חכמתו המופלגת עמדה לו: נראה שבפסח לא מסתפקים בברכה אחת על הלחם, מברכים גם "על אכילת מצה".

ליל הסדר עבר בדיצות, ובהגיע סעודת בוקר החג נטל החותן את המצות ובירך בחגיגות "המוציא" ו"על אכילת מצה"...

החתן לא ידע את נפשו, איך שוב יפגע בחותנו הבור? אך מחויב הוא לנהוג על פי ההלכה ולכן בירך "המוציא" בלבד.

השווער ממש לא הבין, עד שתפס את ראשו: איך לא הבנת? ודאי! רק בפעם הראשונה שאוכלים מצה מברכים עליה ברכה מיוחדת, אך בפעמים הבאות

מברכים "המוציא" ותו לא! עברו מספר שעות והגיע לילו השני של פסח, שבחו"ל הוא ליל הסדר לכל דבר.

בהגיע הסימן "מוציא מצה" שוב בירך החותן "המוציא" בלבד, והחתן, שכבר התרגל מעט לאי הנעימות, הוסיף ובירך "המוציא" ו"על אכילת מצה" ואכל בדבקות...

הפעם החותן כבר לא ידע מה לעשות: מה נשתנה הלילה הזה מהיום בבוקר?

הקדיח החותן את מוחו במחשבות שעות רבות, עד שבסוף הסעודה החליט: נראה שאכן טעיתי, בפסח מוסיפים תמיד ברכת "על אכילת מצה", והיום בבוקר? אה, כנראה החתן היקר שלי שכח לברך את הברכה הנוספת; קורה, לא?...

והנה הגיעה סעודת הבוקר של יומו השני של הפסח, והחתן מתפלל שהשווער לא יכשל בלשונו ולא יינקש בשינונו, אך השווער מסלסל בקול: "המוציא" ו"על אכילת מצה"...

החתן כמובן לא צעד אחריו, ועל מצתו הוא בירך "המוציא" בלבד והחל לאכול כשהחותן לא יודע את נפשו מכעס, ובעודו מסלק אותו החוצה צעק עליו בחרון: "כל העת ניסיתי לתרץ את התנהגותך, אבל כעת אני רואה ששום כלל אינו מודריך אותך, אתה רק מנסה לעשות הפוך ממני"...

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

חג השירה

לחפש את הטוב. יהודי בהתבודדות (קרייט: שער בריסק)

ולכן היו אומרים בזמן הקרבת קרבן הפסח הלל שלם, כי כל מהות חג הפסח היא להודות ולהלל ולשבח את ה' על כל הניסים והנפלאות שה' עושה עמנו תמיד. ולכן בחג זה עלינו להתחזק בשירה והודיה לה' יתברך על כל הטובות שהוא עושה עמנו בכל דור ודור ובכל עת.

ה' יתברך עושה עם כל אחד מאתנו אין סוף טובות, אבל בצוק העיתים והמאורעות שעוברים על כל אחד מאתנו אנו לא שמים לב לטוב שה' יתברך עושה עמנו. ולכן כאשר קשה לאדם לראות את הטוב שה' יתברך עושה עמו עליו לצאת לשעה התבודדות ולחפש את הטוב שה' עושה איתו, וכאשר יחפש – חזקה עליו שימצא.

(הרה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א, מגזין "ניצוץ" ניסן תשע"ח)

חג הפסח הוא חג של שירה והודיה להשם יתברך על כל הטובות והנפלאות שה' יתברך עושה עמנו בכל עת ובכל שעה. ולכן בחג זה אנו מודים ומשבחים על כך שהוציאנו מארץ מצרים מבית עבדים, כי אלמלא הוציאנו הקדוש ברוך הוא מארץ מצרים היינו אנחנו ובנינו וצאצאינו עבדים עד היום הזה. נתאר לעצמנו שאחרת היינו מתעוררים היום בבוקר ומוציאים את עצמנו בבית של איזה מצרי ממצרים שאנחנו עבדים ומשרתים שלו... אבל הקדוש ברוך הוא ריחם עלינו בזכות אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב והוציאנו ממצרים מבית עבדים. הנס הגדול ביותר שקרה לעם ישראל שאנו לא עבדים של בני אדם אלא עבדיו של הקדוש ברוך הוא.

פתגם השבוע

להראות דוגמא אישית בעשיית המצוות בשמחה

מתוך הספר 'פיקודין משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד לפרטים: 054-8475902

חג הפסח בדרכם של גדולים

כשהבחין בזה העשיר, אמר לו: "אל תתפלא. עשויים הם אך מביצים וקמח מצה בלבד".

אחר כך, כשהתחילו לומר את ההגדה, אמרה רבי נחמן בהתלהבות כזו עד שהשתוממו בני הבית מאד, והעריכוהו כל כך שאחר הפסח הביאו לו למחנה כל יום

תחילת התקרבותו של מוהרנ"ת אל רבנו הק' הוא נסע עם רבינו למדוויבקה להיות שם על חתונת בתו שרה, שהתחתנה שם בראש חודש ניסן תקס"ג, ונשאר שם עם רבינו עד לאחר חג הפסח. מוהרנ"ת רצה שרבינו יזמינו אצלו לסעודת "ליל הסדר" בכדי שיזכה לראות את הנהגתו בעריכת ה"סדר", אולם רבינו לא הזמינו, כי היה נוהג לשבת ב"ליל הסדר" רק עם בני ביתו.

מוהרנ"ת, מרוב השתוקקותו, לאחר שגמר את ה"סדר" שלו הלך למקום אכסנייתו של רבינו ועבר ליד הדלת, וראה את רבינו כשעמד עם הכוס בידו ואמר את תפילת "שפוך חמתך", וזה היה לו כמוצא שלל רב. לאחר שנים התבטא מוהרנ"ת ואמר: "אשריי שעל כל פנים זכיתי לראות את רבינו זצוק"ל יושב על הסדר פעם אחת כל ימי חייו".

איפה הפסח

פעם מוהרנ"ת שמע את אחד מאנ"ש שמתאונן לפני חברו, היות שמתקרב והולך חג הפסח ועדין אין לו מצרכי החג לו ולבני ביתו, "ואו נעמט מען אויף פסח?"

[- וכי מהיכן אקח עבורו החג?]

פנה אליו מוהרנ"ת ונחמו: "על פסח יהיה לך, אולם אין זוכים לקחת את ה'פסח' בעצמו?!..."

והיה אומר הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל, שהכוונה הפשוטה בדבריו היא, ששאל "אין נזכה כבר לצאת מהגלות ונזכה כבר להקריב את קרבן הפסח בבית המקדש כדת וכדין". אמנם היו שפירשו זאת בצורה אחרת, שכוונתו היתה לומר שהעיקר הוא הדאגה הרוחנית, אין זוכים לפנימיות הארת פסח בעצמו כדבעי.

התגלה בליל הסדר

רבי נחמן נעמירובער ז"ל גוייס לצבא בעל-כרחו, ושהה במחנה סמוך לעיר זיטומיר. לפני חג הפסח הגיע לבית הננסת, ניגש לרב העיר, סיפר לו גם שהוא מנכדי מוהרנ"ת ז"ל וביקש ממנו שישתדל לסדר לו מקום בבית יהודי שיוכל לשהות אצלו בחג. ניגש הרב לעשיר אחד וביקש ממנו שיאכסן את רבי נחמן. הסכים העשיר בשמחה והזמינו.

כשבר רבי נחמן לבית העשיר בליל הסדר ראה אין שמונחים על השולחן חלות גדולות, ונעמד משתומם.

הגיע לכאן וביקש מקום לערוך את ליל הסדר. בית הכנסת הישן ב'זיטומיר

ארוחות מוכנות כשרות למהדרין, כי הרגישו את גדולתו בשהותו אצלם בפסח, והבינו שסובל מאד משהייתו במחנה.

נעשה לבעל תשובה אמיתי

סיפר רבי לוי יצחק בנדר ז"ל אין שזכה ונתקרב על ידו יהודי חילוני אחד.

בעת שהותו במוסקבה ערך את הסדר בליל הפסח עם עוד כמה אנשים, וביניהם ישב חילוני אחד שביקש שרוצה להצטרף עימם לסדר. והנה הצטרפותו להם היתה קשה לרבי לוי יצחק, כי הוא היה מחלל שבת בפרהסיא והרי יינו יין נסך, בפרט כעת בליל הסדר עם ד' כוסות היין וכו'.

אך מאחר והוא לא רצה לפגוע בו כשלא יתן לו להצטרף עמהם, על כן הכריז ואמר שנהוג בליל הסדר שאחד מוזג את הכוס עבור כולם, על כן הוא ימוזג את היין לכולם.

החילוני הבין שהוא סיבת אומרו כך, ואף על פי כן, בגלל האוירה הטובה והחמימות והחביבות שהעניק לו בשולחו, שינה את דרכו לאט לאט, עזב את מלאכתו שחילל בה שבת עד שנעשה לבעל תשובה אמיתי.

הצטרפו כעת למשפחת המנויים ותהנו מחיים טובים יותר!

מסלולי הצטרפות מיוחדים:
 מסלול 1: חודש ראשון - 1 כ"ב בלבד!
 מסלול 2: 3 חודשים ראשונים - 99-90 בלבד!
 מסלול 3: חודש ראשון - 28 לחודש בלבד!

מוקד מנויים: **02-623-1218**

ניצוצות

הכיעו!
 גליון 99
 ניסן תשפ"ב